סעש (ב"ש) 47968-07-24 נויה דמרי - ג'אמיל מטאלקה בית הדין האזורי לעבודה באר שבע סע"ש 47968-07-24 10 פברואר 2026 לפני: כב' השופטת אביגיל בורוביץ' נציג ציבור (עובדים) מר חאלד אבו עג'אג' נציגת ציבור (מעסיקים) גב' עינב מורדוך התובעת: נויה דמרי באמצעות בא כח עורך הדין ריטה אהוד - הנתבע: עורך דין ג'אמיל מטאלקה באמצעות בא כח עורך הדין שגיב עזרא

פסק דין א. פתח דבר

1. בלב תביעה זו, אותה העמידה התובעת על לא פחות מסך 197,451 ₪, מצויה טענתה של התובעת כי היא פוטרה על ידי הנתבע לאלתר, לאחר שהודיעה שהיא בהריון.

2. התובעת עותרת לשורה של סעדים: אי מתן הודעה לעובד על תנאי עבודה; פיצוי על פיטורים שלא כדין; הפסד פיצויי פיטורים; הפסד דמי הבראה; הפסד חופשה; אובדן פנסיה; היעדר שימוע; פיצוי לא ממוני.

3. הנתבע מכחיש את טענותיה של התובעת אולם מודה בהפרשים לזכותה של התובעת: 1,701 ₪ עבור הפרשי דמי הבראה, ו- 2,603 ₪ עבור הפרשי הפקדות לפנסיה.

4. נציין כבר עתה, כי דינה של התביעה להידחות ברובה לאור התנהלותה של התובעת. כפי שיפורט בהרחבה בהמשך, התובעת, בחוסר תום לב, הסתירה מהנתבע את דבר הריונה, וגם כאשר בחרה להודיע לו על כך, לא תמכה את אמירתה באישור רפואי. למעשה, עד לרגע כתיבת דברים אלה, לא הוצג מטעמה של התובעת אישור רפואי מזמן אמת המאשר את היותה בהריון.

5. ודוק: אין חולק על כך שהתובעת אכן הייתה בהריון במועד פיטוריה, אלא שהיא דאגה להודיע על כך לנתבע רק בדיעבד, לאחר שכבר פוטרה.

6. בנסיבות אלה, ברי שהנתבע לא ידע, במועד פיטוריה של התובעת, שהיא בהריון ועל כן ממילא לא ניתן לייחס לנתבע פיטורי עובדת בניגוד לחוק.

7. על כך נוסיף, כי התנהלותו של הנתבע עוד טרם פיטוריה של התובעת מלמדת אף היא על כך שפיטוריה של התובעת נבעו מצמצום בהיקף העבודה ובכוח האדם.

8. כפי שנפרט בהרחבה להלן, גרסתה של התובעת התגלתה כבלתי אחידה, תוך שישנם פערים משמעותיים בין גרסתה כפי שהיא מובאת בכתב התביעה לבין הגרסה המובאת בתצהירה ובחקירתה של התובעת, ופערים בין הגרסה שניסתה להציג לבין הסרטונים ותמלילי השיחות שהוצגו. בחקירתה, התובעת סיפקה לפערים אלה הסברים דחוקים. התנהלותה חסרת תום הלב של התובעת עומדת לה לרועץ ואינה מאפשרת לקבל את גרסתה לגבי חלק הארי של רכיבי התביעה.

9. מצאנו לנכון להבהיר עמדה זו בטרם כניסה לעובי הקורה, שכן התובעת מדגישה בסיכומיה כי מדובר ב"רמיסה קשה בכבודה של אישה באשר היא אישה שכל "חטאה" הוא הריונה" (סעיף 1.1. לסיכומי התובעת).

10. אכן, חוק עבודת נשים תשי"ד 1954 (להלן: "חוק עבודת נשים") הוא חוק בעל מטרה ציבורית חשובה: קידום מעמדן והשתלבותן של אימהות במעגל העבודה, והגנה על זכויות הוריות בכלל. ואולם, אין לקבל מצב בו החוק מנוצל לרעה, תוך התנהלות חסרת תום לב באופן בוטה. כזה הוא המקרה שבפנינו.

11. זה המקום להתייחס לטענת התובעת כי ההקלטות שהוצגו על ידי הנתבע אינן מלאות וערוכות באופן מגמתי. ראשית, התובעת לא הוכיחה טענה זו, ואולם גם אם אכן ישנם חלקים מההקלטות שהושמטו, הרי שדי לנו במה שיש בהקלטות אלה על מנת להידרש לשאלות העולות בהליך, ואין לנו צורך לדון במה שאין בהן.

12. נבוא, אפוא, ונתייחס לדברים ביתר הרחבה. בטרם נדון ברכיבי התביעה לגופם, נציג את התשתית העובדתית כפי שהיא עולה מחומר הראיות. ההתיישבות העותומנית [נוסח ישן] 1916 ב. 78-56-34-12 צ'כוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נא (2)ההשתלשלות העובדתית, כעולה מחומר הראיות ב.1. יציאת התובעת לחל"ת

13. הנתבע הוא בעליו של משרד עורכי דין. התובעת עבדה אצל הנתבע כפקידת הוצאה לפועל מיום 18.4.2023 ועד ליום 20.2.2024, קרי, במשך כעשרה חודשים.

14. ביום 31.10.2023 התובעת חתמה על מכתב שכותרתו "יציאה לחל"ת לאור תקופת מלחמה". באישור עליו חתמה התובעת נכתב כך: "אני הח"מ.נותן הסכמתי להוצאתי לחל"ת לתקופה החל מיום 01.11.23 ועד ליום 01.02.24 בשל צמצום מהותי בפעילות העסק וזאת לאחר שהוסבר לי את משמעות הדבר ולאחר שימוע." ראו נספח 5, עמוד 50 לתצהירי הנתבע.

15. בהתאם לתצהירה של התובעת, היא פנתה אל הנתבע בבקשה לחזור לעבודה, אולם זה השיב לה, ביום 4.2.2024: "לא צריך להגיע אהיה בקשר" (סעיפים 12-11 לתצהיר התובעת).

16. אף בעלה של התובעת העיד שהתובעת אמרה לו שהנתבע אינו מעוניין בחזרתה לעבודה לאחר החל"ת (עמוד 33, שורות 32-31). ב.2. חזרתה של התובעת לעבודה

17. ביום 11.2.2024 התובעת חזרה לעבודה. כפי שעולה הן מתצהירו של הנתבע והן מדברי התובעת עצמה בחקירתה (ראו עמוד 6 לתמלול, שורה 7), הנתבע לא תמך בחזרתה לעבודה.

18. ודוק: התובעת הבהירה בעדותה, שהיא חזרה לעבודה על דעת עצמה, ללא אישורו של הנתבע (עמוד 6 שורות 37-32). הנתבע נשאל בחקירתו מדוע איפשר לתובעת להגיע לעבודה על דעת עצמה, והשיב שאחותה של התובעת (שהייתה אף היא מועסקת במשרדו של הנתבע) ביקשה שיסייע לתובעת לאור נסיבותיה האישיות (עמוד 42, שורות 6-1).

19. בצד זאת, התובעת העידה שהיא ביקשה מהנתבע מכתב פיטורים, אולם הוא סירב (עמוד 6, שורות 9-12).

20. הועתק מנבוביני לביני, לטענת התובעת, ביום 13.2.2024 היא גילתה שהיא בהריון בבדיקה ביתית (סעיף 16 לתצהיר התובעת). יצוין כי גרסה זו לא בא זכרה בכתב התביעה, והיא עלתה לראשונה בתצהירה של התובעת.

21. זאת ועוד: התובעת טענה בחקירתה שהייתה בידיה תמונה של הבדיקה הביתית אולם היא לא הציגה אותה לנתבע שכן הוא לא ביקש ממנה לעשות כן. לדבריה, היא לא שמרה את התמונה (עמוד 26, שורות 1-11).

22. הנה כי כן, התובעת לא הציגה, לא בזמן אמת ואף לא בדיעבד, צילום של תוצאת הבדיקה הביתית אשר היא ערכה, לטענתה, ביום 13.2.2024. ב.3. הפגישה הראשונה מיום 19.2.2024

23. ביום 19.2.2024 הנתבע זימן את התובעת למשרדו, לשיחה אותה הוא הגדיר כשיחת שימוע: ".אני עכשיו כאילו זה השימוע, מה התאריך היום זה ה 19, אוקי. עכשיו מה שרציתי דבר כזה.אני רוצה להעסיק אותך, רוצה ומעריך מאוד פה ושם, אבל העניין הוא לא מסתדר איכשהו. . הנה זה, זה המכתב זימון לשימוע. קחי את זה בשבילך, זה בשבילי.תשמעי, מה שאני רוצה זה דבר כזה, בזמנו. . הבנת עכשיו, בעקבות חל"ת ובעקבות מצב המלחמה ופה ושם יצאנו לחל"ת ובאמת כי לא יכול להעסיק כוח אדם כזה וכי העבודה ירדה בפועל. אוקי. לכן הוצאתי אתכם לחל"ת. היום אני ממשיך בזה כי אני צריך הרבה פחות כוח אדם. יש לי גיל שהוא נמצא במילואים יש לי גם שסיימתי עם עובדים אחרים, אני לא יכול להמשיך כי אני רוצה שפחות. לכן אני גם מודיע גם לרויטל וגם לזוהר אני לא יכול להמשיך." ראו עמודים 24-23 לתמלול השיחה מיום 19.2.2024 (נספח 2 לתצהירי הנתבע).

24. התובעת שואלת את הנתבע מה פשר השיחה: "אז לא הבנתי, זה שימוע או מכתב פיטורים?" והנתבע משיב: "זה שימוע, לא מכתב פיטורים. מכתב אני אתן לך לא בעיה." (ראו שם, עמודים 25-24 לתצהירי הנתבע).

25. יצוין כי התמלול סותר את תצהירה של התובעת, בו נכתב כי "לא נאמר לי בשום שלב שנערך לי שימוע" (סעיף 19 לתצהיר). בחקירתה, התובעת הודתה שהנתבע אמר לה שהפגישה מיום 19.2.2024 היא שימוע (עמוד 13, שורות 9-11, 14). לדבריה, היא כתבה את האמור בתצהירה משום שלא היה מדובר, לשיטתה, בפגישת שימוע.

26. לעניין מכתב הזימון לשימוע (נספח 7 לתצהיר הנתבע), הנתבע אישר בחקירתו שהוא נמסר לתובעת במעמד השימוע (עמוד 44, שורות 7-9), אולם עמד על כך שהתובעת ידעה מראש שהיא באה לשימוע. הנתבע אף ציין שהתובעת ידעה שהיא אמורה להיות מפוטרת (עמוד 43, שורות 18-20).

27. התובעת, מצדה, טענה בחקירתה שהמכתב שנמסר לה במעמד הפגישה ביום 19.2.2024 לא היה זימון לשימוע אלא החלטת פיטורים (עמוד 15, שורות 33-39). לאחר מכן, חזרה בה ואמרה שהיא לא

יודעת מה היה כתוב בדף שנמסר לה (עמוד 16, שורות 18-21).

28. בהקשר זה, הנתבע עמד על כך שהתובעת קיבלה עותק ממכתב הזימון לשימוע, אך השאירה אותו במשרדו (עמוד 48, שורות 1-4).

29. מכל מקום, עיון בהמשך תמלול השיחה מגלה כי השניים שוחחו בדבר אפשרות שהתובעת תמשיך לעבוד אצל הנתבע. זאת, לאחר שהנתבע שואל את התובעת אם, ככל שתקבל מכתב פיטורים, תהיה זכאית לדמי אבטלה והיא משיבה בשלילה. בסוף השיחה, הנתבע אומר לתובעת: "אז תני לי, תני לי רק חמש דקות ואני או אומר הנה מכתב פיטורים או מביא לך תכנית עבודה. תני לי חמש דקות. אני בודק משהו וזהו." (שם, עמוד 28 לתצהירי הנתבע). ב.4. הפגישה השנייה מיום 19.2.2024

30. בהמשך אותו יום, מתקיימת שיחה נוספת במהלכה הנתבע מוסר לתובעת מכתב פיטורים: "זהו, זה המכתב פיטורים בסדר. את רוצה לדבר איתי נדבר איתך אני ואת, בסדר. את ממהרת תלכי, מחר באה, עובדים." (עמוד 29 לתצהירי הנתבע).

31. התובעת אינה מביעה התנגדות: "נדבר על זה מחר, על המכתב פיטורים?" השיחה מסתיימת בכך שהתובעת אומרת לנתבע: ".לדבר איתך. בסדר, כי אני עכשיו ממהרת לילדים שלי."

32. משמע, שסוכם בין התובעת לנתבע שלאחר שהנתבע מסר לה מכתב פיטורים (אליו היא לא הביעה התנגדות או מחאה כלשהי), הם ישוחחו למחרת היום.

33. זה המקום לציין, כי לגרסת התובעת, באותו מועד היא כבר ידעה שהיא בהריון (שכן לטענתה ערכה בדיקה ביתית ביום 13.2.2024). על אף זאת, לא התנגדה לכך שנמסר לה מכתב פיטורים ולא אמרה לנתבע, ולו ברמז, דבר וחצי דבר על הריונה.

34. כמו כן, בחקירתה הנגדית התובעת הודתה לראשונה שביום 19.2.2024 התקיימו שתי פגישות בינה לבין הנתבע (עמוד 17, שורות 16-26). כשהיא נשאלה מדוע בתצהירה היא לא ציינה את הפגישה השנייה מיום 19.2.2024, התובעת טענה שהיא שכחה (עמוד 17 שורה 35 עד עמוד 18, שורה 4). ב.5. הפגישה מיום 20.2.2024

35. למחרת היום, ביום 20.2.2024, השניים שוחחו שוב כפי שנדברו לעשות. הנתבע שאל את התובעת: "מה חשבת? מה החלטת?" והתובעת משיבה: ".כי את זה אני לא יכולה לקבל מסיבה אחת.כי אני בהריון."

36. הנתבע, מצדו, מופתע מאוד ומציין שהוא לא ידע על כך קודם: "מה? אז.אבל זהו לא אמרת לי אז אני נותן. בהריון אני לא יכול."

37. בהקשר זה יש לציין כי לגרסתה של התובעת (שאף בהקשר זה עלתה לראשונה רק בתצהירה, סעיפים 19-20 לתצהיר), הנתבע הציע לה לעבוד "בשחור", והיא סירבה להצעה זו.

38. עם זאת, התובעת אישרה בחקירתה שבאמירתה "את זה אני לא יכולה לקבל" התכוונה למכתב הפיטורים (עמוד 21, שורות 16-18).

39. התובעת מציינת שכשהיא גילתה שהיא בהריון, פנתה למשרד העבודה ונאמר לה שאסור לפטר עובדת בהריון גם אם היא בחל"ת (עמוד 32 לתצהירי הנתבע, שורות 6, 13). הנתבע שואל מתי זה היה והתובעת מחפשת בטלפון ואומרת "לא, לא מוצאת הפרטים." לאחר מכן אומרת שזה היה כשנפגשה עם הנתבע יחד עם אמה (עמוד 33 לתצהירי הנתבע, שורות 13-14), אולם לאחר מכן, לשאלת הנתבע, מציינת שלא ידעה אז שהיא בהריון (שם, שורה 18).

40. זה המקום לציין כי בחקירתה, התובעת נשאלה על הודעת הדוא"ל שלטענתה מראה את תשובת משרד העבודה. התובעת ציינה שהיא הראתה לנתבע את ההודעה בטלפון שלה, אך לא הציגה אותה במעמד הדיון כי "המיילים שלי מחוקים כל הזמן." (עמוד 11, שורות 6-8).

41. התובעת נשאלה מתי פנתה למשרד העבודה ולא ידעה לציין תאריך (עמוד 4, שורות 1-5, וגם שורות 27-28). לאחר מכן אמרה שבדקה את זכויותיה מול משרד העבודה כשנודע לה שהיא בהריון, ביום 13.2.2024 (עמוד 7, שורות 1-11).

42. 00מכל מקום, בהמשך חקירתה התובעת אישרה שבמעמד השיחה מיום 20.2.2024 לא היה בידיה אישור על כך שהיא בהריון (עמוד 25, שורה 21).

43. 0 בהמשך השיחה, הנתבע מאשים את התובעת בהסתרת הריונה ממנו: "שניה, עכשיו אני לא ידעתי שאת בהריון, אני עכשיו אומר לך את קיבלת מכתב פיטורים, רוצה לעזור לך ואת מנצלת את זה לרעה." (עמוד 36 לתצהיר הנתבע, שורות 1-2).

44. הנתבע מורה לתובעת ללכת לביתה: "תלכי הביתה. אני לא מעסיק אותך יותר." והתובעת משיבה: "אין דבר כזה. אין דבר כזה מצטערת להגיד לך.אני פה ולפי השעות שלי אתה תשלם." (עמוד 36 לתצהיר הנתבע, שורות 13-17).

45. הנתבע אישר בחקירתו שהוא לא האמין לתובעת (עמוד 54, שורה 32) ושאם היה מאמין לה, לא היה מפטר אותה (עמוד 55, שורות 33-38). עוד אמר הנתבע, שהוא הרגיש שהתובעת מנסה לרמות אותו (עמוד 57 שורה 35 עד עמוד 58, שורה 2). ב.6. הוויכוח בין התובעת לנתבע והגעת המשטרה

46. אין מחלוקת בין הצדדים כי בשלב זה, החלו חילופי דברים לא נעימים בין התובעת לנתבע. כך, התובעת אישרה בחקירתה שהיא אמרה לנתבע: "אם אתה רוצה ברע אני אלך איתך ברע" (עמוד 30 שורות 4-6).

47. עוד אין מחלוקת בין הצדדים, כי התובעת התיישבה במקומה וסירבה ללכת. בהקשר זה, עורך דין שמעון נחמני, המועסק אצל הנתבע, העיד שהתובעת התיישבה במקום שלה בהתרסה, מול לקוחות המשרד, וצעקה "באופן פשוט מבזה" (עמוד 63, שורות 26-34). לדבריו: "והיא צעקה לו, כן? כשהוא

היה בחדר, מי אתה בכלל? מי אתה בכלל? היא צעקה לו אני לא כמו כל הבנות שלך פה, ככה, עם הרמות ידיים." (עמוד 65, שורות 33-32).

48. כמו כן, הצדדים אינם חלוקים על כך שהנתבע הזמין משטרה למשרדו. לתיק אף הוגש סרטון המתאר את ביקורו של שוטר במקום.

49. התובעת, מצדה, לא הכחישה שהיא אמרה לשוטר "הוא יודע שהוא מתעסק עם מישהי לא נכונה". בחקירתה הסבירה שאחותה עובדת כחוקרת במשטרה ולכן אמרה את שאמרה (עמוד 30, שורות 15- 27).

50. עוד אישרה התובעת בחקירתה שהשוטר אמר לה לא להגיע למחרת לעבודה (עמוד 31, שורות 9- 11).

51. בסופו של דבר, התובעת הלכה לביתה.

52. בהמשך אותו ערב, בעלה של התובעת הגיע למשרדו של הנתבע. בחקירתו, בעלה של התובעת העיד שהוא הגיע למשרדו של הנתבע ונכנס לחדרו על מנת לדבר איתו. לדבריו, "היה בינינו קצת ויכוח" (עמוד 36, שורות 28-21) ו- "דיברתי לא יפה" (שם, שורה 34).

53. מכל מקום, מצדה של התובעת לא הוצגה גרסה סדורה בכל הנוגע לקבלת מכתב הפיטורים. ציינו לעיל כי התובעת לא התנגדה כאשר ביום 19.2.2024 הנתבע נתן לה מכתב פיטורים. אלא שבעלה של התובעת העיד שהוא בא למשרדו של הנתבע מאוחר יותר באותו יום על מנת לקחת את מכתב הפיטורים (עמוד 34, שורות 24-22). לאחר מכן אמר שהנתבע שלח את המכתב דרך אחותה של התובעת (עמוד 35, שורות 3-1). יצוין כי גרסה זו לא הופיעה כלל בתצהירו.

54. כך או כך, בעלה של התובעת אישר בחקירתו שהתובעת פוטרה ורק למחרת היום אמרה לנתבע שהיא בהריון: "שהוא אמר לה בשיחה אני מפטר אותך ותעבדי בשחור, ואז אמרתי לה יום אחרי תגידי לו שאת לא יכולה, זה, זה כל הסיפור" (עמוד 36, שורות 8-5). ג.

דיון והכרעה

55. הבאנו לעיל את התשתית העובדתית כפי שהיא עולה מחומר הראיות שנפרש בפנינו. נפנה עתה לדון ברכיבי התביעה, על פי סדרם. ג.1. פיצוי על היעדר הודעה לעובד

56. התובעת טוענת כי ההודעה לעובד צורפה לראיותיו של הנתבעת באיחור וכי היא לא חתמה על אותו מסמך, כך שחתימתה זויפה. נטל הראיה להוכיח כי החתימה לא זויפה מוטל על מגיש המסמך, קרי, על הנתבע.

57. הנתבע טוען כי הוא צירף לתצהיריו הודעה לעובד חתומה על ידי התובעת, אשר כוללת את הפרטים המהותיים להעסקתה. התובעת לא צירפה חוות דעת לתמיכה בטענתה שחתימתה זויפה והשוואה בין חתימת התובעת על גבי הטופס דומה מאוד לחתימתה על גבי התלונה שהגישה למשטרה.

58. דין רכיב תביעה זה להידחות משעה שהתובעת לא עמדה בנטל להוכיח את טענתה, ונסביר. התובעת נשאלה בחקירתה על חתימתה על טופס ההודעה לעובד. כשהוצגה לה חתימה והיא נשאלה האם זו חתימתה, השיבה: "תלוי, תלוי על מה אתה מדבר" (עמוד 32, שורות 23-9). תשובה זו אינה מהימנה ואנה מאפשרת לתת אמון בגרסתה של התובעת.

59. בסופו של דבר, הנתבע הצביע על כך שחתימת התובעת על טופס ההודעה לעובד דומה לחתימתה על גבי העתק תלונתה למשטרה (סעיף 39 לסיכומי הנתבע).

60. בנסיבות אלה,, אנו סבורים כי התובעת לא הוכיחה את טענתה כי לא ניתנה לה הודעה לעובד.

61. על כן, התביעה לפיצוי בגין אי מתן הודעה לעובד נדחית. ג.2. פיצוי בגין אי עריכת שימוע כדין

62. התובעת טוענת כי השימוע נערך במחטף באופן מחפיר וכי התובעת ישבה חסרת אונים כשהיא מבקשת הסבר לשיחה ולא מקבלת כזה. התובעת יצאה מהשיחה כשאינה מבינה דבר וללא פרוטוקול שימוע. לטענתה, עולה בבירור כי הנתבע לא מילא אחר חובת השימוע.

63. הנתבע טוען שלא ניתן לנתק את השימוע שנערך ביום 19.2.2024 מאירועי שלושת החודשים שקדמו לו. אין מחלוקת על כך שעובדי משרדו של הנתבע יצאו לחל"ת לאור המלחמה וכי הנתבע לא היה מעוניין להעסיק את התובעת. התובעת חזרה מחל"ת על דעת עצמה ועשתה דין לעצמה. היא הייתה מודעת למצב וזכות השימוע מוצתה מהותית.

64. אשר להכרעתנו, אנו סבורים כי הנתבע אכן עמד בנטל להוכיח כי הוא לא היה מעוניין להמשיך את העסקתה של התובעת מטעמים של ירידה בהיקף העבודה במשרד. הדברים נאמרים בבירור בתמלול השיחה הראשונה מיום 19.2.2024 ואינם שנויים במחלוקת.

65. עוד אין מחלוקת, שהנתבע הבהיר לתובעת, לשאלתה, שמדובר בשימוע וכי ניסיונה של התובעת לטעון אחרת נסתר בחקירתה הנגדית.

66. כמו כן, טענותיה של התובעת לפיהן היא "ישבה חסרת אונים" נסתרות מעצם הצפייה בסרטון וקריאת התמלול. גם בחקירתה הנגדית התובעת כלל לא נהגה כמישהי "חסרת אונים". ההיפך הגמור הוא הנכון.

67. למעשה, קריאת תמלול הפגישה הראשונה מיום 19.2.2024 מגלה כי לאחר שהנתבע מציג את הנימוקים לכוונתו לסיים את העסקת התובעת, מתפתח שיח בין השניים במסגרתו הוצעו חלופות כאלה ואחרות לפיטוריה של התובעת, ולא התרשמנו שהתובעת הביעה התנגדות לדברים בזמן אמת. בצד זאת, אין מחלוקת שהזימון לשימוע נמסר במעמד השימוע ושמכתב הפיטורים נמסר באותו יום.

68. על פי הפסיקה, לא כל פגם בשימוע מצדיק פסיקת פיצוי, והדבר תלוי בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה. כך או כך, בחינת הליך השימוע הינה מהותית ולא פרוצדוראלית: "על פי הפסיקה, פגם בשימוע אינו חייב בהכרח להביא להענקת פיצוי כספי לעובד, וסוג הסעד ושיעורו תלוי בנסיבות כל

עניין (ע"ע (ארצי) 11260-10-13 מרכז הפורמייקה אברבוך בע"מ נ' פרבר גאלי, מיום 14.11.16). בהקשר זה נפסק כי יש לבחון האם ניתנה הלכה למעשה לעובד ההזדמנות להתגונן מפני הליך הפיטורים ולהבין מהם הטיעונים שמעלה כנגדו המעסיק, באופן שמאפשר לו להציג את תשובותיו בטרם תתקבל

החלטה בעניינו." ראו: סע"ש (אזורי נצ') 22521-04-17 לירון כהן מזרחי - קלאב הוטל טבריה בע"מ (נבו 5.2.2019), וההפניות שם.

69. בנסיבות אלה, אנו סבורים כי התובעת זכאית לפיצוי על פגמים שנפלו בהליך השימוע. בשים לב למכלול נסיבותיו של העניין, החלטנו להעמיד את הפיצוי על הצד הנמוך.

70. על כן, הנתבע ישלם לתובעת סך של 5,000 ₪ בגין פיצוי על פגמים שנפלו בהליך השימוע. ג.3. פיצוי על פיטורים שלא כדין

71. התובעת טוענת שהיא פוטרה בניגוד להוראות חוק עבודת נשים וכי אמירתו של הנתבע "אני לא יכול להעסיק בהריון" מוכיחה קיומו של קשר סיבתי מובהק בין הריונה של התובעת לבין פיטוריה.

72. עוד טוענת התובעת כי יש לאמץ בעניינו את "מודל ההכתמה" לפיו מעצם קיומו של שיקול פסול בעת קבלת ההחלטה, די בו על מנת להכתימה כהחלטה מפלה. חזקה על הנתבע, שהינו עורך דין, שהוא מודע להוראות חוק עבודת נשים.

73. הנתבע טוען כי התובעת עורכת ניסיון מובהק ליצור "נרטיב בדיעבד", שאינו משקף את המציאות כפי שהתרחשה בזמן אמת. עוד טוען הנתבע כי התובעת לא הציגה אישור על הריונה וכי הנתבע פעל באופן אקטיבי לבדוק יחד עם התובעת את גרסתה ולעבור איתה על הזמנים הנטענים על ידיה.

74. עוד טוען הנתבע, כי התובעת אף לא הוכיחה שהייתה לה תוצאה של בדיקה ביתית וטענה שהיא מחקה את הצילום, ראיה שהייתה יכולה להישקל לטובתה (סעיף 25).

75. אנו סבורים כי דינה של התביעה להידחות ברכיב זה. ונסביר.

76. הנתבע הוכיח שהוא לא היה זקוק לתובעת וכי ההחלטה לסיים את העסקתה נגעה לצמצום בהיקפי כוח האדם במשרדו.

77. התובעת עצמה העידה ואף כתבה בתצהירה שהנתבע לא היה מעוניין בחזרתה מחל"ת. למעשה, התובעת ידעה שהנתבע לא רוצה בחזרתה לעבודה בתחילת פברואר, עוד לפני שאף לטענת התובעת עצמה, היא ידעה שהיא בהריון.

78. בנסיבות אלה, המסקנה המתבקשת היא שפיטוריה של התובעת לא היו קשורים להריונה.

79. לא זו אף זו: כפי שפורט לעיל, התובעת לא הציגה, לא בזמן אמת ולא תוך כדי ניהול ההליך, כל אסמכתא רפואית מזמן אמת המוכיח שהיא בהריון. כפי שתואר לעיל, התובעת טענה כי אין בידיה את

הבדיקה הביתית שערכה לטענתה וגם צילום המסך של ההתכתבות עם משרד העבודה (אשר ממילא אינו מהווה אישור רפואי) נמחק לה, לטענתה.

80. הפסיקה קבעה בבירור כי: "אין די באמירה של עובדת כי היא בהיריון כדי להקים חובה על פי חוק עבודת נשים לקבלת היתר לפיטורים. הנכון הוא כי ככל שעובדת מתבקשת להציג אישור על היריונה, עליה להציג אישור כזה, ואך אם הוצג, קמה חובה על המעסיק לפנות אל הממונה לפי החוק לקבלת היתר לפיטורים." ראו: ע"ע (ארצי) 18424-02-12 ניו ליין קוסמטיקס בע"מ - שרון מור עלימה (נבו 29.11.2015).

81. ודוק: מעדויות הצדדים וכן מהסרטונים שצורפו עולה, כי הנתבע אכן הציע לתובעת הצעה כלשהי במעמד השיחה הראשונה מיום 19.2.2024, שאם לא כן, מדוע שאל אותה "מה החלטת?" כשנפגשו למחרת? ועם זאת, גם בהנחה שהנתבע אכן הציע לתובעת הצעה כלשהי באותו מעמד, אין מחלוקת על כך שאותה שיחה הוגדרה על ידי הנתבע כשימוע, תוך שהדבר היה ידוע לתובעת. אף אין חולק על כך, שהנתבע מסר לידי התובעת מכתב פיטורים באותו יום, תוך שהוא מציין שהיא תמשיך להגיע לעבודה בתקופת ההודעה המוקדמת. מכאן, שהמועד בו היה על התובעת לשתף את הנתבע בהריונה הוא יום 19.2.2024, המועד בו היא פוטרה.

82. אלא שהתובעת היא שבחרה להסתיר מהנתבע את הריונה באותו מעמד, ורק למחרת, בחוסר תום לב, שיתפה את הנתבע, מבלי להביא כל אסמכתא לדבריה. בנסיבות אלה, אין להתפלא על כך שהנתבע לא האמין לתובעת שהיא אכן בהריון.

83. בעלה של התובעת סיכם את הדברים, באומרו: "שהוא אמר לה בשיחה אני מפטר אותך ותעבדי בשחור, ואז אמרתי לה יום אחרי תגידי לו שאת לא יכולה, זה, זה כל הסיפור."

84. הנה כי כן, רק לאחר שהיא הבינה שהיא פוטרה, התובעת בחרה להציף את העובדה שהיא הרה. אין לקבל התנהלות זו.

85. מכאן, שאין כל מקום לקבוע כי פיטורי התובעת עומדים בניגוד לחוק עבודת נשים.

86. אשר על כן, התביעה לפיצוי בגין פיטורים שלא כדין נדחית. ג.4. הפסד פיצויי פיטורים, הפסד דמי הבראה, פיצוי בגין הפסד ימי חופשה ובגין אובדן הפרשות לפנסיה:

87. משעה שקבענו לעיל כי פיטוריה של התובעת אינם עומדים בניגוד לדין בכל הנוגע להריונה, הרי שרכיבי התביעה הנלווים לכך דינם להידחות.

88. זאת, למעט החובות בהם הנתבע מודה בכתב הגנתו בגין הפרש דמי הבראה (סעיף 60 לכתב ההגנה) והפרשי הפקדות לפנסיה (סעיף 64 לכתב ההגנה).

89. על כן, הנתבע ישלם לתובעת סך של 1,701 ₪ בגין הפרשי דמי הבראה וסך של 2,603 ₪ בגין הפרשי הפקדות לפנסיה. ג.5. פיצוי לא ממוני בגין עגמת נפש

90. מטעמים שפורטו לעיל, אף דינה של התביעה לפיצוי לא ממוני בגין עגמת נפש דינה דחייה, מה גם שבהתאם לפסיקה, פיצויים בגין עגמת נפש נפסקים רק במקרים חריגים ונדירים, שהמקרה דנן אינו נמנה עליהם.

91. על כן, התביעה לפיצוי לא ממוני נדחית. ד.

סוף דבר

92. הנתבע ישלם לתובעת סך של 9,304 ₪, בהתאם לרכיבים הבאים: א. סך של 1,701 ₪ בגין הפרשי דמי הבראה; ב. סך של 2,603 ₪ בגין הפרשי הפקדות לפנסיה; ג. סך של 5,000 ₪ בגין פיצוי על פגמים בהליך השימוע.

93. הסכומים האמורים ישולמו תוך 30 יום ויישאו ריבית שקלית כדין, בהתאם להוראות חוק פסיקת ריבית והצמדה, תשכ"א 1961, מיום 20.9.2023 ואילך (מחצית תקופת העבודה) ועד למועד התשלום בפועל.

94. בשים לב לכך שהתביעה הוגשה על סך 197,451 ₪ והסתיימה כמפורט בסעיף 92 לעיל, ולאור התנהלותה האמורה של התובעת, התובעת תשלם לנתבע הוצאות משפט בסך של 5,000 ₪. אף סכום זה ישולם תוך 30 יום ויישא ריבית שקלית כדין ממועד מתן פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל.

95. על

פסק דין זה ניתן להגיש ערעור בזכות לבית הדין הארצי לעבודה בירושלים. ניתן היום, כ"ג שבט תשפ"ו, (10 פברואר 2026), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם. מר חאלד אבו עג'אג' נציג ציבור (עובדים) אביגיל בורוביץ', שופטת גב' עינב מורדוך נציגת ציבור (מעסיקים)

עותק לעיון בלבד, ללא תוספות עריכה. הנוסח המחייב הוא הנוסח שבתיק בית המשפט. פרטים מזהים הושמטו במקור ככל שהושמטו בפרסום.